

Pritožba, ki jo je Marine Harvest ASA vložila 5. januarja 2018 zoper sodbo Splošnega sodišča (peti senat) z dne 26. oktobra 2017 v zadevi T-704/14, Marine Harvest ASA/Evropska komisija

(Zadeva C-10/18 P)

(2018/C 142/30)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Pritožnica: Marine Harvest ASA (zastopnik: R. Subiotto, QC)

Druga stranka v postopku: Evropska komisija

Predlogi

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- sodbo Splošnega sodišča v celoti ali delno razveljavi;
- razglasi za ničen sklep Komisije z dne 23. julija 2014, ali, podredno, odpravi globe, ki so bile naložene pritožnici na podlagi sklepa, ali, še bolj podredno, bistveno zniža globe, ki so pritožnici naložene na podlagi sklepa;
- Komisiji naloži plačilo stroškov zastopnika pritožnice in drugih stroškov, ki so nastali v zvezi s to pritožbo in v postopku pred Splošnim sodiščem;
- po potrebi, zadevo vrne Splošnemu sodišču v ponovno odločanje v skladu s sodbo Sodišča;
- sprejme vse druge ustrezne ukrepe.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica v utemeljitev pritožbe navaja dva pritožbena razloga.

1. Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom v bistvu trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker v tej zadevi ni uporabilo člena 7(2) Uredbe (ES) št. 139/2004⁽¹⁾ (v nadaljevanju: Uredba ES o združitvah).
 - a. Prvič, Splošno sodišče je napačno uporabilo pravo pri razlagi pojma „ena sama koncentracija“, zlasti ker je uvodno izjavo 20 Uredbe ES o združitvah zavrnilo kot temelj za razlago namena zakonodajalca EU, da se kot „ena sama koncentracija“ obravnavajo vse transakcije, ki „jih povezuje določen pogoj“.
 - b. Drugič, Splošno sodišče je napačno uporabilo pravo pri razlagi pomena člena 7(2) Uredbe ES o združitvah.
2. Pritožnica z drugim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem da je izreklo dve kazni za isto ravnanje.
 - a. S sodbo je bilo kršeno načelo *ne bis in idem*, ker je bila družba Marine Harvest dvakrat kaznovana za nakup lastniškega deleža g. Maleka: enkrat 10 milijonov EUR na podlagi člena 14(2)(a) Uredbe ES o združitvah, ker naj bi domnevno izvajal koncentracijo pred priglasitvijo (domnevna kršitev člena 4(1) Uredbe ES o združitvah) ter nato še 10 milijonov EUR na podlagi člena 14(2)(b) Uredbe ES o združitvah zaradi domnevnega izvajanja koncentracije pred preverjanjem združljivosti s skupnim trgom (domnevna kršitev člena 7(1) Uredbe ES o združitvah).

- b. Podredno, s sodbo je bilo kršeno načelo izravnave, ker v njej pri določitvi druge kazni ni upoštevana prva kazen.
- c. Še bolj podredno, v sodbi je bilo napačno uporabljeno pravo, ker ni bilo upoštevano načelo istočasnih kršitev: domnevna kršitev obveznosti priglasitve iz člena 4(1) je bila bolj specifično kaznivo dejanje in je zato zajemala domnevno kršitev obveznosti mirovanja iz člena 7(1) Uredbe ES o združitvah, ki je bila bolj splošna kršitev.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 139/2004 z dne 20. januarja 2004 o nadzoru koncentracij podjetij (Uredba ES o združitvah) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 40).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Madžarska) 8. januarja 2018 – Sole-Mizo Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Zadeva C-13/18)

(2018/C 142/31)

Jezik postopka: madžarščina

Predložitevno sodišče

Szegedi Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Sole-Mizo Zrt.

Tožena stranka: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je z določbami prava Skupnosti, z Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost ⁽¹⁾ (v nadaljevanju: Direktiva o DDV) (upoštevanje pri tem zlasti člen 183) ter z načeli učinkovitosti, neposrednega učinka in enakovrednosti skladna tista sodna praksa države članice, pri kateri se pri presoji zadevnih določb o zamudnih obrestih predpostavlja, da nacionalni davčni organ ni zagrešil kršitve (opustitve) – torej, da ni prišel v zamudo glede nepovratnega dela davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV) [...], ki ustreza neplačanim pridobitvam davčnih zavezancev – saj je v času sprejetja odločbe nacionalnega davčnega organa veljala nacionalna ureditev, ki je kršila pravo Skupnosti, Sodišče pa je šele kasneje presodilo, da pogoj, ki ga ta ureditev določa, ni skladen s pravom Skupnosti?
2. Ali je s pravom Skupnosti, še zlasti z določbami Direktive o DDV (upoštevanje pri tem zlasti člen 183), z načeli enakovrednosti, učinkovitosti in sorazmernosti skladna tista sodna praksa države članice, ki pri presoji zadevnih določb o zamudnih obrestih razlikuje med tem, ali davčni organ davka ni vrnil ob upoštevanju veljavnih nacionalnih določb – ki so poleg tega kršile pravo Skupnosti – ali pa tega ni storil ob kršitvi teh določb, in ki določa dve možni obdobji za višino zapadlih obresti na DDV, katerega vrnitve ni bilo mogoče zahtevati v razumnem roku zaradi pogoja v nacionalnem pravu, za katerega je Sodišče ugotovilo, da nasprotuje pravu Unije, pri čemer

— imajo davčni zavezanci v prvem obdobju pravico prejeti le zamudne obresti, ki ustrezajo osnovni obrestni meri centralne banke, saj ker je takrat še veljala madžarska ureditev, ki je nasprotovala pravu Skupnosti, madžarski davčni organi s tem, ko niso odobrili plačila DDV iz računov v razumnem roku, niso ravnali nezakonito, medtem ko